

at være erstatningspligtigt for bortkomne Sager, naar dette sker i Lande, med hvilke man ikke har Postkonvention", svarer jeg dertil, at denne Indvending ikke har Noget at betyde. Postvæsenet kan i saadanne Tilfælde sikkre sig og har Ret til at sikkre sig. Der staar i Loven af 1871 § 4, at Postvæsenet har ubetinget Myndighed til at fastsætte Omfanget og Betingelserne, hvorunder Forsendelserne ske, og naar der altsaa finder en Værdiforsendelse Sted til Lande, hvormed man ikke har Postkonvention, saa siger Postvæsenet blot: Ja, vi forsender den, men paa Afsenderens Risiko. Det er det Gnestte, jeg forlanger af Postvæsenet fra Publikums Side, og det kan jo ikke være nogen Gene for Postvæsenet. Jeg mener altsaa, at Sagen stiller sig saaledes, at Postvæsenet bør være ansvarligt, undtagen hvor det udtrykkelig ved en Afsendelse erklærer, at denne Afsendelse tager det ikke imod uden paa Afsenderens Risiko. Det synes jeg, er den naturligeste Maade at stille Sagen paa, saa er Publikum beskyttet, og Postvæsenet er det ogsaa. Men at stille en almindelig Regel op om, at Ansvarret ikke maa gaa længere end til Landets Grændser, det synes jeg er dels ikke stemmende med den nuværende Lovgivning og dels meget uheldigt. Jeg har derfor tilladt mig at foreslaa, at man bliver staaende ved den nuværende Lovgivning, og at altsaa dette omtalte femte Stykke i § 3 udgaar.

Formanden: Den ærede Ordfører er jo Mindretal i Udvalget med Hensyn til det Punkt, som nys blev drøftet. Jeg har derfor tænkt mig, at et af de andre Medlemmer i Udvalget, for hvilket han altsaa ikke forsaavidt har kunnet være Ordfører, kunde ønske Ordet. Hvis det er Tilfældet, er jeg rede til at give Bedkommende Ordet. Ellers vil jeg have Betænkelse ved at fortsætte med Forhandlingerne, thi medens den ærede Inderrigsminister, som maatte være i Folkethinget, antoges at kunne være her tilstede strax ved Forhandlingernes Begyndelse, heder det nu, at Forhandlingerne i Folkethinget have taget en Gang, som gjør det uberegneligt, hvornaar han vil kunne komme tilstede.

Schlegel: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet med Hensyn til det Punkt, som jeg nu omtalte.

Schlegel: Den ærede Ordfører har udførlig begrundet, hvorledes § 17 i den ældre

Postlov efter hans Mening skulde forstås og han gjorde gjældende, at den maatte forstås saaledes, at Postvæsenet efter de bestaaende Regler har ubetinget Ansvar for Forsendelser til Udlandet. Det forekommer mig, at selv om man vilde give den ærede Ordfører fuldstændig Ret i hans Fortaelse, saa kan man desuagtet ikke forstå hans Stilling til Sagen i dette Dieblik. Det er traadt frem af de Forhandlinger, der ere førte mellem den høitærede Minister og Udvalget under Sagen, og af Motiverne til det Lovforslaa, der foreligger, at den høitærede Minister fortaar Paragrafen paa en ganske anden Maade end den ærede Ordfører, og naar den høitærede Minister eller Regjeringen gjør gjældende, at Postvæsenet intet Ansvar har ud over Landets Grændser, saa synes jeg dog næsten, det er selvfølgerligt, at man, naar der er Tale om et Lovforslag som dette, maa se at komme paa det Rene med: Hvad er da Lovens Mening? Hvis man nu finder, at der skal være det Ansvar, som den ærede Ordfører mener, saa synes jeg, at man skal sige det, men det siger man ikke ved blot at lade den gamle Bestemmelse staa; thi selv om den rigtigheden maatte forstås, som den ærede Ordfører mener, er det dog klart, at den ogsaa kan forstås paa anden Maade, hvilket tydelig nok fremgaar deraf, at Regjeringen siger, at den selvfølgerlig maa forstås paa den modsatte Maade. Derfor har Udvalgets Flertal ment at maatte slutte sig til den høitærede Minister, forsaavidt han har villet gjøre det tydeligt, hvad Meningen er. Vi kunne altsaa under ingen Omstændigheder nøies med Intet at udtale; men Spørgsmaalet er da: Hvad skal man da udtale? Udvalget har ment, at det var tilstrækkeligt at udtale det, her er sagt, og som jeg ogsaa tror, den høitærede Minister vil slutte sig til. Vi have frygtet for at gaa saa vidt, som det maatte ellers nok theoretisk kunde forsvares, at sige, at Regjeringen har ubetinget Ansvar for enhver Forsendelse til Udlandet. Vi have ment, det var naturligt at begrænse det paa den Maade, som her er foreslaaet, og at Publikum dermed var tilstrækkelig sikret. Jeg kan heller ikke indse, at vi komme det mindste videre ved at sige, at Regjeringen skal have ubetinget Ansvar for enhver Forsendelse til et hvilket som helst Land uden Hensyn til, om der er Konvention eller ikke, naar man saa tillige vil overlade det til Regjeringen at sige: Vi paatage os intet Ansvar! Den ærede Ordfører mente, at Regjeringen godt kunde sige dette, men ifaaald veed jeg virkelig ikke, hvilken Garanti Publikum vil have. Jeg mener tværtimod, at det vilde være overordentlig misligt at overlade Regjeringen at